

Festival Internacional de Fotografia sobre Drets Humans i Justícia Global de Barcelona

MÁS RETINA

IV BCN-DH

IV BCN-DH

MÁS RETINA

Festival de fotografia sobre Drets Humans i Justícia Global de Barcelona

BCN-DH

El Festival Internacional de Fotografia sobre Drets Humans i Justícia Global de Barcelona ha rebut, en aquesta quarta edició, un total de 5.040 imatges distribuïdes en 336 projectes realitzats per 303 fotògrafs i fotògrafes de 68 nacionalitats diferents. D'aquests participants, 109, un 36,21% del total, han estat dones fotògrafes.

Un jurat ha seleccionat els deu treballs finalistes que recull aquest catàleg i que han estat exposats a peu de carrer a Barcelona, un a cada districte de la ciutat, entre el 10 de desembre i el 10 de gener de 2025. “Los dos muros”, del fotògraf veneçolà Alejandro Cegarra, ha estat el guanyador, amb una història sobre el dret a migrar explicada a través de les persones que intenten arribar als Estats Units des de Mèxic.

Els altres nou treballs exposats ens han acostat a diferents realitats: les conseqüències de la guerra al Sudan, amb 11 milions de persones desplaçades; les persones que viuen en situació de discapacitat a Uganda; la dramàtica situació a Gaza; les dones adolescents supervivents del delictes de tracta amb finalitats d'exploració sexual; el poble maputxe i la defensa del seu territori; la lluita dels pobles indígenes de l'Equador contra l'extractivisme per preservar l'Amazònia; el moviment de recuperació de terres dels guaranis al Brasil; els casos de suïcidis o intents de suïcidis de dones de les comunitats indígenes embera a la regió colombiana del Chocó; o la rebel·lió de moltes dones joves a l'Índia contra el patriarcat, utilitzant el monopati com a símbol de llibertat als carrers.

Fora de concurs, s'han presentat quatre històries més: sobre el moviment feminista emergent a Mèxic, la migració a Centreamèrica, la pau a Colòmbia, la vida a Gaza i una producció pròpia sobre experiències d'alimentació sostenible a la província de Barcelona.

Un any més, la intenció del Festival ha estat promoure els drets humans i la justícia global, utilitzant la fotografia com a eina per a la formació d'una ciutadania crítica, compromesa i mobilitzada cap a la transformació social.

Finalment, volem agrair el suport de l'Àrea de Justícia Global i Cooperació de l'Ajuntament de Barcelona i del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, així com la col·laboració de l'Associació Catalana per la Pau, International Action Peace i el Grup Eirene. I, molt especialment, als 303 fotògrafs i fotògrafes que hi han participat.

Direcció, coordinació i edició del projecte:

Disseny i muntatge:

OVALO COMUNICACIÓN

Maquetació:

OVALO COMUNICACIÓN

Amb el suport de:

1ª Edició - Desembre 2024

ISBN: 978-84-129759-0-1

Tots els drets reservats. Queda terminantment prohibida la reproducció parcial o total d'aquesta obra sense el previ consentiment per escrit dels titulars de la propietat intel·lectual.

Orgaanitza:

Amb la col·laboració de:

B. Esquerra de l'Eixample-Agusti Centelles

GUANYADOR DEL CERTAMEN

BCH-DH 2024

Los dos muros
Alejandro Cegarra

LOS DOS MUROS

Mèxic, abans conegut com a refugi per a sol·licitants d'asil, ha passat en els darrers 6 anys a ser coexecutor de les polítiques migratòries restrictives dels Estats Units. En resposta a la pressió de diverses administracions nord-americanes, Mèxic ha implementat freqüents redades, la denegació de visats humanitaris, deportacions accelerades i el tancament del pas a les caravanes de persones migrants. Aquestes mesures han obligat molts sol·licitants d'asil a esperar en perilloses ciutats frontereres del costat mexicà, controlades per càrtels de la droga i autoritats corruptes, agreujant encara més les seves ja crítiques condicions.

A més, aquells que intenten creuar repetidament als Estats Units són criminalitzats, enfrontant-se a barreres físiques, psicològiques i administratives que els deixen atrapats en un laberint d'incertesa. Aquesta realitat migratòria, simbolitzada per les polítiques de denegació d'asil, es converteix en un mur addicional que dificulta l'accés al refugi per als més vulnerables.

L'autor considera crucial reflexionar sobre aquestes polítiques i exigir responsabilitat als líders polítics que les impulsen. Aquest crit d'acció, diu, ens insta a desmantellar les barreres sistèmiques que confinen les persones migrants i sol·licitants d'asil per construir un futur més inclusiu i respectuós amb els drets humans, mitjançant l'empatia i un compromís col·lectiu.

Alejandro Cegarra

Nascut el 1989 a Veneçuela, actualment resideix a Mèxic. El treball d'aquest fotògraf veneçolà se centra en explorar l'essència de la pertinença, la recerca d'una llar i la denúncia de les violacions dels drets humans. Fa anys que treballa com a freelance, col·laborant amb prestigioses publicacions com The New York Times, Bloomberg, National Geographic, The New Yorker, GEO Alemanya i The Washington Post, entre altres.

La seva obra ha rebut un ampli reconeixement internacional, destacant un premi World Press Photo i un Global Award for Long-Term Projects el 2024. A més, ha estat beneficiari de suports importants, com la Beca Getty per a Projectes Editorials el 2017, el Fons d'Emergència de la Fundació Magnum el 2016 i el Leica Oskar Barnack Newcomer Award el 2014.

La família De Coto a bord d'un tren de càrrega conegut com "La Bestia" en el seu camí a Ciudad Juárez.

Rubén Soto, migrant veneçolà, amb Rosa Bello, migrant hondurenya, a la part superior del tren conegut com "La Bestia" a Samalayuca, Mèxic.

Eddie, Carolina i la seva filla de quatre anys, Valentina, s'amaguen en una casa abandonada de les autoritats mexicanes que intenten detenir-los.

Joves migrants utilitzen una escala casolana per pujar una secció del mur fronterer amb l'ajuda d'un contrabandista a Ciudad Juárez.

Agents d'immigració mexicans caminen pel costat del tren conegut com "La Bestia" en cerca de persones migrants "irregulars" i sol·licitants d'asil.

Gladys Titeo plora després de despertar-se en un parc de Ciudad Juárez, on ella i la seva família viuen mentre esperen una audiència d'asil.

Els sol·licitants d'asil esperen a les portes de la Comissió Mexicana d'Ajuda als Refugiats (COMAR) a Tapachula, al juny de 2019.

Una persona haitiana es baralla amb agents de Migració de Mèxic que intenten detenir-lo durant una batuda contra una caravana.

Ever Sosa porta la seva filla sobre les espatlles mentre creuen el riu Suchiate des de Guatemala cap a Mèxic, unint-se a una caravana.

Un nen es cobreix la cara amb bombolles a l'aire durant una sessió de jocs per a nens i nenes organitzada per una ONG.

Una persona veneçolana sosté la bandera del seu país abans de partir en una caravana de migrants, la primera formada principalment per veneçolans, a Tapachula, el 5 de juny de 2022.

Alexander González, migrant veneçolà, descansa al parc Chemizal, a Ciudad Juárez. Les persones en situació de migració dormen a l'aire lliure al parc i, durant el dia, s'enfronten a altes temperatures.

Una persona migrant porta una creu juntament amb una caravana de migrants formada principalment per veneçolans, a Tapachula.

Sol·licitants d'asil i migrants veneçolans protesten per les males condicions en la seva retenció a Tapachula.

FINALISTES
BCH-DH 2024

Petra Olum

Nicola “Ókin” Frioli

Inclusive nation

Marijn Fidder

La guerra del Sudan

Finbarr O’ Reilly

Gaza sota bombardejos i fam

Mustafa Hassona

Nido de aves

David Diaz Arcos

Retomada da terra

Renaud Philippe

La ferida invisible

Santiago Mesa

Mapuche

Pablo Ernesto Piovano

Shred the patriarchy

Chantal Pinzi

PETRA OLUM

“**Petra Olum**” documenta la resistència de les nacions indígenes de l’Amazònia equatoriana en defensa dels seus territoris ancestrals davant l’extractivisme. Durant dècades, la selva tropical de l’Ecuador ha patit desastres ambientals causats per vessaments de petroli, mineria legal i il·legal, i males pràctiques industrials, deixant terres contaminades amb mercuri i residus tòxics. Aquesta impunitat extractiva amenaça una de les regions més biodiverses del món, enverinant la terra i l’aigua, i destruint irreversiblement el bosc i les seves comunitats.

Les concessions governamentals no consensuades, que desposseeixen els pobles indígenes dels seus territoris, han devastat els seus modes de vida i els han deixat exposats a organitzacions criminals violentes. Tanmateix, la lluita indígena ha aconseguit victòries legals històriques: una demanda exitosa contra Chevron-Texaco per negligència ambiental, la restitució de terres als Shuar després d’atacs i desallotjaments forçats, i el referèndum nacional dels Waorani que va frenar la perforació petrolera al Bloc 43 del Parc Nacional Yasuní.

Durant nou anys (2015-2024), aquest projecte ha documentat la resistència de pobles com els Kichwa, Kófan, Shuar, Waorani i Sápara, que amb les seves accions dissuadeixen l’escalfament global i protegeixen la selva. Aquest projecte és un homenatge a la seva lluita, un testimoni dels abusos soferts i una reflexió sobre l’amenaça d’extinció ambiental i cultural a l’Amazònia equatoriana.

Nicola “Ókin” Frioli

Fotògraf i documentalista italià, autodidacte i freelance amb 20 anys d’experiència. Va estudiar art a la Universitá dell’Immagine de Milà (2004) i ha publicat en mitjans destacats com The Washington Post, Time Magazine, The Guardian o El País Semanal. El seu treball aborda temes mediambientals, drets humans i migració en països com Mèxic, l’Ecuador i el Pakistan, i ha estat exposat a països d’Amèrica, Europa, Àsia i Àfrica.

El 2024, la seva obra va obtenir una menció “Award of Excellence” als Pictures of the Year (POY) i el premi a “Millor Autor de l’Any” als Siena Photo Awards. El 2023, va guanyar premis com el Zeke Award en Canvi Sistèmic, la medalla d’or als Budapest Foto Awards i va ser seleccionat per al Festival Visa pour l’Image.

Temy, de 28 anys, es pentina al pati de casa seva, a la comunitat kichwa de Rumipamba, a l'Amazònia equatoriana.

La mà del líder Donald Moncayo mostra la prova dels milions de residus petrolífers tòxics que Texaco va vessar a la selva amazònica equatoriana.

Pedro, de 47 anys, té un càncer avançat. Ell i la seva família són part dels centenars de víctimes afectades pel vessament de Texaco.

Ligia no pot caminar. Un estudi confirma que la taxa de malalts de càncer a l'Equador és molt més alta a les províncies amb activitats extractives.

Detall d'aigua contaminada en un estuari darrere de l'estació petrolera Aguarico, a l'Amazònia equatoriana.

Fosos de crema de gas a l'estació Drago de Petroecuador, província d'Orellana

El col·lapse de la cascada San Rafael el 2020, associat a la hidroelèctrica Coca Codo Sinclair, va trencar oleoductes que van vessar 60.000 l. de cru.

Assistents a una reunió convocada pels advocats de la Unió d'Afectats per les Operacions Petroleres de Texaco.

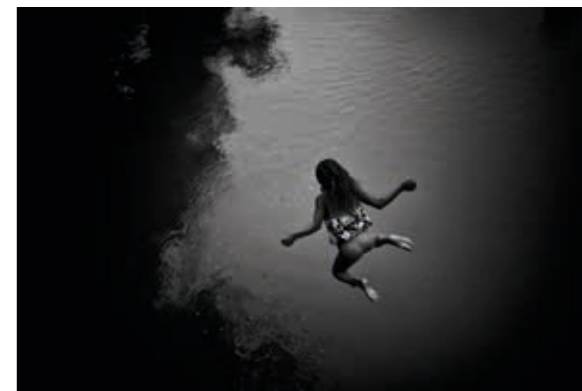
Una pintada en una paret alusiva a la demanda per a la fi de les cremes de gas mortals.

Joves kichwa fan guàrdia davant les orugues que excaven el bosc per a la construcció d'una hidroelèctrica al riu sagrat Piatúa.

Antonio Mayancho planta arbres per delimitar el territori sagrat de Sarayaku, una comunitat kichwa que resisteix l'extractivisme.

Una nena kichwa salta al riu Bobonaza, una font vital per a la comunitat de Sarayaku, encara lliure de contaminació.

Ewene Kemperi, un jove indígena waorani, promou el vot "Sí al Yasuni" al Referèndum de 2023 per frenar l'extracció petroliera.

Génesis, de 5 anys, juga al costat d'oleoductes de Petroecuador a prop de casa seva.

INCLUSIVE NATION

Uganda té una de les lleis més progressistes del món en matèria de persones amb discapacitat. Al país africà, la seva legislació prohibeix taxativament la discriminació contra les persones que viuen en aquesta situació. Els nens i les nenes tenen dret a l'educació i els adults tenen dret a una feina.

El 80 per cent de les persones al món que tenen algun tipus de discapacitat viuen en països en desenvolupament o empobrits, com és el cas d'Uganda. La vida pot presentar molts obstacles per a aquestes persones, que fàcilment poden conduir a l'aïllament social, la pobresa i la reducció de la seva qualitat de vida. Tanmateix, enmig d'aquests obstacles, Uganda s'està transformant gradualment per esdevenir més inclusiva i compromesa amb aquest sector poblacional.

Tot i que encara queda molta feina per fer, els avenços assolits fan d'Uganda un exemple per a altres països i un raig d'esperança per a les persones en situació de discapacitat que viuen en països del Sud global.

Marijn Fidder

Nascuda el 1997 als Països Baixos, és una fotògrafa documental neerlandesa especialitzada en temes d'actualitat i qüestions socials contemporànies. La seva obra ha estat publicada en mitjans de renom com National Geographic Netherlands, CNN Style, NRC Handelsblad, Het Financieele Dagblad, Evangelische Omroep, GUP New Talent i Die Zeit, entre d'altres. A més, realitza projectes per encàrrec per a diverses ONG i organitzacions d'atenció sanitària, com Caritas Internacional, Global Aid Network, EO Metterdaad, Dorcas i Red een Kind, entre d'altres. Al llarg de la seva carrera, ha rebut nombrosos premis i distincions, incloent-hi el primer lloc al Hollandse Fotoprijs i al Zilveren Camera de fotografia documental el 2019. També va obtenir el primer lloc al Welcome Photography Prize per les seves perspectives socials, el primer premi al National Geographic Fotowedstrijd 'Human' el 2021, així com una menció d'honor als International Photography Awards en la categoria de temes contemporanis.

Ruth Araba, de 45 anys, cuida el seu fill Emma, amb paràlisi cerebral i greument desnodrit.

Timothy, de 10 anys, té una discapacitat mental i no pot parlar.

Christine, una professora sorda, ensenya a l'escola Mulago per a sords, amb 160 estudiants, molts amb discapacitats múltiples.

Shakul, un nen de 9 anys sord, és cuidat per la seva àvia i és molt estimat a la seva comunitat.

Given, una nena de sis anys, observa els seus germans jugar mentre està asseguda a prop de casa seva.

Martin, de 12 anys, que va perdre una cama als quatre anys, omple una tina abans de rentar-se.

Els estudiants de l'Escola de Kampala per a persones en situació de discapacitat física tornen a classe després de dinar.

Annet ajuda Teresa a menjar les seves farinetes durant l'esmorzar en un dormitori de l'Escola de Kampala

L'Escola de Kampala per a persones en situació de discapacitat física es va fundar el 1969. Els seus impulsors tenien fills amb paràlisi cerebral.

Bayatti, que no pot caminar, és amb la seva neta i ven blocs d'encenedor per cuinar.

Una àvia cuida la seva neta en situació de discapacitat, a qui va aprendre a estimar després d'entendre que la seva condició no era una maledicció.

Rogers Nkajja, de 40 anys i sense cames, es muda de casa amb l'ajuda dels seus fills petits, que porten el seu matalàs.

Jessy, de sis anys, juga a l'aire lliure amb el seu nebot i alguns veïns a prop de casa dels seus avis a Kampala, Uganda.

Musa Wandawa, de 33 anys, recull aigua del pou a prop de casa seva. Als 10 anys va contraure la pólio i va quedar en situació de discapacitat.

LA GUERRA DEL SUDAN

La violència i la fam han obligat gairebé 11 milions de sudanesos a fugir de les seves llars des que, a l'abril de 2023, va esclatar un conflicte entre dos generals rivals, provocant la crisi de desplaçament més gran del món. Aproximadament la meitat dels 50 milions d'habitants del país s'enfronten també a la pitjor crisi de fam que no s'havia vist des de l'Etiòpia dels anys vuitanta. Prop de 220.000 infants sudanesos podrien morir de fam aquest any.

Aquestes fotografies es van prendre durant les dues primeres setmanes d'agost de 2024 a l'est del Txad, on 700.000 sudanesos han buscat refugi en camps immensos al llarg de la frontera amb Darfur. Les condicions de vida en refugis improvisats són extremes.

La guerra està impulsada per un conjunt de potències rivals que competeixen per influència regional i per l'accés a recursos com l'or. Els Emirats Àrabs Units, un aliat clau dels Estats Units, han armat i donat suport a les milícies de les Forces de Suport Ràpid (RSF), mentre que l'Iran i Rússia també han proporcionat armes a les parts en conflicte, segons nombrosos informes. Les RSF han dut a terme una nova campanya de violència que Human Rights Watch i altres organitzacions han qualificat de neteja ètnica a Darfur, una regió que ja va patir un genocidi fa dues dècades. Segons el Comitè Internacional de Rescat, el conflicte ha causat la mort d'almenys 15.500 persones, tot i que altres estimacions eleven la xifra fins als 150.000, i aquesta continua augmentant.

Finbarr O'Reilly

Finbarr O'Reilly ha dedicat els darrers vint anys a treballar com a fotoperiodista en zones de conflicte i situacions d'emergència humanitària complexes. Col·laborador habitual de The New York Times, va rebre el Premi de Fotoperiodisme Carmignac l'any 2020, reconeixement que va donar lloc a un projecte de dos anys, dos llibres i diverses exposicions sobre la República Democràtica del Congo.

Aquest fotoperiodista irlandès també ha produït exposicions per al Premi Nobel de la Pau i el Tribunal Penal Internacional. En els darrers anys, s'ha centrat en liderar projectes col·laboratius i multiplataforma que impulsen i promouen una gamma més àmplia i representativa de veus i perspectives dins de la indústria del fotoperiodisme, tot transformant objectius estratègics i editorials en narratives atractives.

Naimat Ahmed és en una sala d'aïllament d'un hospital de Metges Sense Fronteres a Adré, a l'est del Txad, mentre la seva mare l'observa.

Aquesta nena de deu anys va fugir de la guerra al Sudan i de les onades d'atacs contra la seva comunitat Masalit a Darfur.

Més de la meitat dels 48 milions d'habitants del país s'enfronten a la fam, declarada oficialment a Darfur.

Les dones que van declarar haver rebut trets durant atacs selectius l'any passat a la seva comunitat Masalit per part de combatents paramilitars.

Dones de Darfur creuen un wadi inundat que marca la frontera entre el Sudan i l'est del Txad, el 12 d'agost de 2024.

Persones desplaçades de Darfur a causa de la guerra al Sudan es reuneixen per a una distribució mensual d'aliments a Adré.

Una mare refugiada sudanesa i el seu fill greument desnodrit en un centre d'alimentació d'emergència gestionat per MSF a Adré

Refugiats sudanesos esperen tractament en una clínica dirigida per Metges Sense Fronteres a Adré, a l'est del Txad, l'1 d'agost de 2024.

Naima Muteer Muhajar, de 8 anys, la mare de la qual va dir que va rebre un tret d'homes armats amb uniformes de les Forces de Suport Ràpid.

Rashida Ibrahim Adam, de 28 anys, que va explicar com va ser violada el 19 de juny de 2023 per un soldat amb uniforme.

Sena Mahoobg, de 16 anys, refugiada de la regió de Darfur al Sudan, consola la seva mare, Amna Abdurahman, de 35 anys.

Zaharia Atim agafa els peus del seu fill de deu anys, Haidara Atim, que patia bronquitis traqueal i xoc sèptic.

Una noia transcriu passatges de l'Alcorà a la sorra d'una escola alcorànica d'un camp de refugiats sudanesos.

Homes i nens, majoritàriament refugiats del Sudan, es reuneixen sota un arbre per a l'oració del divendres al poble de Tabery.

GAZA SOTA BOMBARDEJOS I FAM

La situació a la Franja de Gaza és cada vegada més dramàtica i ha derivat en una greu crisi humanitària, àmpliament condemnada per organismes internacionals i ONG davant dels atacs desproporcionats per part d'Israel, a qui acusen ja obertament de cometre un genocidi. Els seus bombardejos aeris intensius i la incursió terrestre han assassinat fins ara més de 40.000 persones. Més de la meitat són dones, nens i nenes. La infraestructura civil, inclosos hospitals, escoles i zones residencials, ha estat greument danyada o destruïda. Segons les Nacions Unides, el bloqueig total imposat per Israel ha tallat el subministrament d'aigua, aliments, electricitat i combustible a la Franja.

En els darrers dies, la Cort Penal Internacional (CPI) ha emès ordres de detenció contra el primer ministre israelià, Benjamin Netanyahu, i el seu antic ministre de Defensa, Yoav Gallant, per crims de guerra. La sala ha trobat motius per creure que tots dos tenen responsabilitat criminal per "atacar de manera directa i deliberada la població civil".

El tribunal considera que hi ha motius també per pensar que "van negar conscientment i intencionadament a la població elements indispensables per a la seva supervivència, incloent-hi aliments, aigua i subministraments mèdics". En aquest sentit, entenen que aquesta estratègia "va crear les condicions per eliminar part de la població i va provocar la mort de civils, incloent-hi nens i nenes, per malnutrició i deshidratació".

Mustafa Hassona

Va créixer amb les notícies i les violacions que patia el seu poble a causa de l'ocupació israeliana i va decidir fer-se fotoperiodista per explicar al món la vida i la història del poble palestí. Avui és un reporter independent a la Franja de Gaza i treballa per a l'agència de notícies turca Anadolu. Abans ho va fer per a les agències AFP i Reuters, a més de col·laborar amb diversos mitjans de premsa internacionals.

Hassona ha guanyat nombrosos premis internacionals. El 2018, va ser a la llista de candidats al premi al fotògraf d'agència de l'any de The Guardian i, el 2014, el seu treball va ser seleccionat com una de les millors fotografies de l'any pel mateix The Guardian. A més, va ser guanyador dels Sony World Photography Awards, entre d'altres.

Un nen de la família Kadih, morts en atacs israelians, plora durant les oracions fúnebres a Khan Yunis, Gaza, el 13 de novembre de 2023

Muhammed Gouda i la seva petita filla Misk jeuen sense vida després d'un atac aeri israelià.

La gent intenta arribar al barri d'Ez-Zeytun mentre l'exèrcit israelià obre foc contra les persones palestines que intenten tornar al nord de Gaza.

Un home palestí sosté el cadàver d'un nen en braços i plora enmig de la destrucció causada pels atacs aers israelians.

Una dona camina entre les runes dels edificis residencials després dels atacs aers israelians al barri d'Al-Zahra, a la Franja de Gaza

Membres de la defensa civil i residents duen a terme una operació de recerca i rescat enmig de runes i edificis destruïts.

Jemil i la seva esposa ploren la mort del seu fill.

Una dona i una nena de 13 anys, May Saad, són rescatades amb vida sota les runes de l'edifici destruït

Vista d'un coet disparat per Hamàs en resposta als atacs aeris israelians durant una operació a la ciutat de Gaza.

Familiars ploren la mort dels seus éssers estimats després d'un atac israelià mentre els cossos són transportats per ser enterrats.

Equips de defensa civil i residents transporten persones ferides.

El fum i les flames s'eleven després que les forces aèries israelianes ataquessin un centre comercial a la Franja de Gaza el 7 d'octubre de 2023.

Israel ha assassinat més de 40.000 persones palestines, més de la meitat nens i nenes.

Una família palestina desplaçada, que viu en una tenda de campanya, encén un foc per escalfar-se contra el clima fred durant una pausa humanitària a Khan Yunis, Gaza.

NIDO DE AVES

En el món, 2,5 milions de persones són víctimes del delictes de tracta de persones. S'estima que per cada víctima identificada, hi ha vint més sense identificar. La tracta de persones és una greu violació dels Drets Humans que sotmet amb més freqüència dones, nenes, nens i adolescents a situacions d'exploració, essent el tercer negoci il·lícit més lucratiu després del tràfic de drogues i armes.

A l'Equador operen diverses xarxes organitzades de tràcta i explotació de persones, fet que complica encara més aquesta problemàtica. "Alas de Colibrí" és una organització no governamental que treballa en la problemàtica de la tracta de dones adolescents i joves supervivents de l'exploració sexual mitjançant la seva casa d'acollida i protecció.

Nido de aves és un projecte fotogràfic que explica la història de dones adolescents que actualment es troben en aquesta casa de protecció on, mitjançant activitats terapèutiques, busquen sanar i construir el seu nou projecte de vida.

David Diaz Arcos

Narrador visual amb seu a l'Equador. És membre de Diversify Photo, The Everyday Projects i Alumni VII Academy Photo Insider. És productor de contingut fotogràfic i audiovisual enfocat en l'educació, els drets humans i el territori. Diaz Arcos ha col·laborat amb Bloomberg News, Panos Pictures i Deutsche Presse Agentur, així com en encàrrecs per a campanyes de les Nacions Unides

La seva feina ha estat publicada a National Geographic, The Washington Post, BBC News, EIPaís, Amnesty Press, G1 Global News, Visão Magazine, Clarín, Bistandsaktuelt, DulceEquis Negra Magazine o El Salto Diario, entre d'altres.

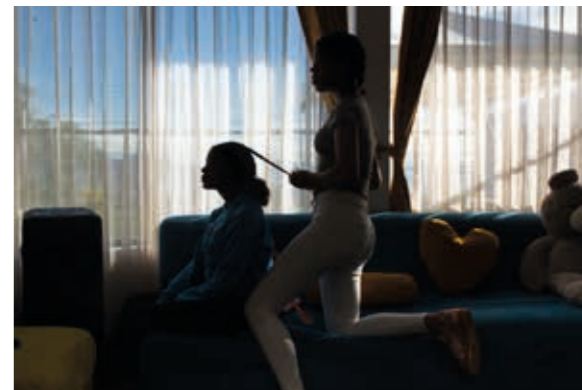
A l'Equador actüen diverses xarxes organitzades de tràfic i explotació de persones. Per combatre aquest problema, ONG treballen per oferir suport

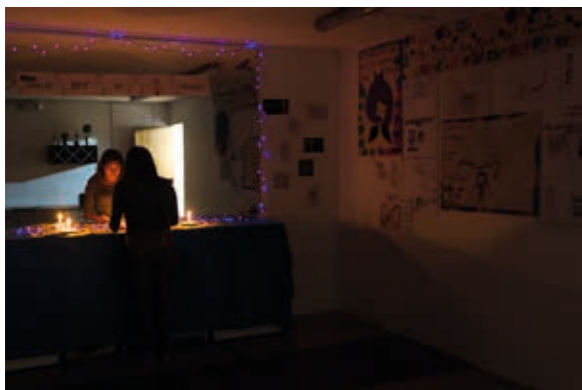
Juanita, de 14 anys, és una adolescent migrant, supervivent de tracta de persones amb finalitats d'explotació sexual.

A la casa segura anomenada "Nido de protección", les adolescents supervivents de tracta duen a terme diverses activitats.

La Júlia trenca els cabells de la Maria mentre miren la televisió a la sala d'estar del refugi de la Fundació Alas de Colibrí, a Quito.

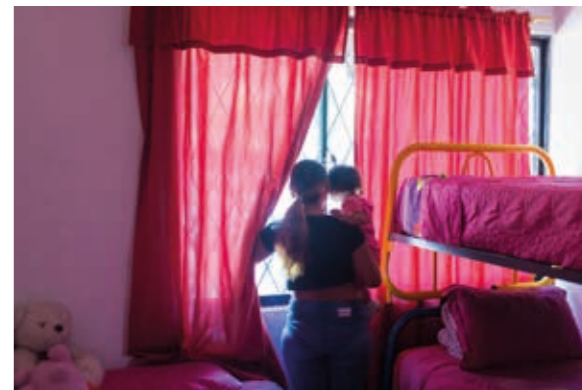
Belén, de 16 anys, encén una espelma en commemoració del Dia Mundial de les Víctimes Supervivents de la Tracta de Persones.

La Fundació Alas de Colibrí fa més de 10 anys que rescata i proporciona seguretat a adolescents al territori de l'Equador.

Retrat de la Maria, de 15 anys, a l'habitació. Comparteix dormitori amb tres adolescents més a la casa de protecció de la Fundació Alas de Colibrí.

L'Ana, de 15 anys i la seva filla de 2 anys porten uns quants mesos acollides a la casa de protecció. Miren per la finestra mentre les altres noies juguen.

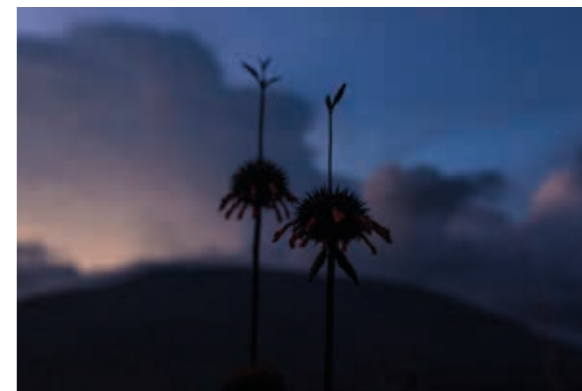
Maria, de 14 anys, escriu un poema per a la seva família en un paper i el lliga amb un fil vermell.

Joves adolescents juguen en un parc molt a prop de la casa de protecció.

L'Andrea, de tretze anys, dibuixa un osset de peluix al taller de manualitats com a part de les activitats de cura de la salut mental de les adolescents supervivents de tracta.

La Fundació Alas de Colibrí fa més de deu anys que rescata i proporciona seguretat a adolescents al territori de l'Equador.

L'Andrea, de disset anys, està en el seu últim dia a la casa de protecció. Ha complert la seva etapa i està preparada per tornar a la seva família.

L'Andrea i la Juana, de 14 i 15 anys, miren la ciutat de Quito des de la terrassa del refugi. Esperen completar aviat el seu cicle d'estada per tornar a casa seva.

RETOMADA DA TERRA

“Només volem recuperar les nostres terres. Som protectors, guardians del bosc, guardians de la vida, guardians de les llavors. Volem reforestar les nostres ments, i l'esperit de la societat. Mare Terra. Cada dia, ella clama ajuda, però la cobdícia impedeix que la seva veu sigui escoltada...”

Al Brasil, la “Retomada da Terra” és un moviment d'ocupació de terres liderat per la població indígena guaraní per recuperar territoris ancestrals que els van ser arrabassats al llarg de la història. Aquest conflicte, que els enfronta a les màfies de l'agronegoci, s'emporta desenes de víctimes cada any, amb total impunitat. Els agricultors solen comptar amb el suport de les forces policials regionals, mentre que els guaranis denuncien un genocidi lent i continu.

Entre la Primera i la Segona Guerra Mundial, així com després d'aquesta última, milers de migrants italians i alemanys es van establir als estats brasilers de Mato Grosso do Sul i Paraná, territori tradicional dels guaranis. Aquesta onada de colons es va proposar “desenvolupar” els sòls fèrtils de la regió, acabant amb el 90% de la selva atlàntica per donar pas a enormes camps de monocultiu de soja i blat de moro. L'agroindústria havia pres el control.

Fa quinze anys, molts guaranis van iniciar aquest moviment Retomada da Terra, per tornar a les seves terres ancestrals i iniciar un procés de descolonització i reapropiació mitjançant l'ocupació territorial.

Renaud Philippe

Fotògraf documental independent nascut el 1984 i amb seu al Quebec, Canadà, ha centrat el seu treball, durant gairebé 20 anys, en les conseqüències a llarg termini que tenen per a la població civil els conflictes armats i les alteracions climàtiques. Renaud aporta una perspectiva antropològica i humanista a les nocions d'exili forçat i trauma col·lectiu, tant en contextos geopolítics actuals com històrics.

La seva obra s'ha exposat, entre altres llocs, al Museu Nacional de Belles Arts del Quebec i a la galeria The Guardian de Londres. Des de 2022, documenta el moviment per a la recuperació de terres ancestrals dels guaranis al Brasil, en col·laboració amb l'antropòloga Carol Mira i les pròpies comunitats. Renaud col·labora habitualment amb el New York Times i el Globe and Mail.

Iguatemi - 27 de maig de 2023 - Vista d'una finca de soja i desforestació al límit de la retomada de Guapoy.

Retomada Laranjeira Nhanderu - Rio Brillhante - 5 de març de 2023. Rosicleia, de 22 anys, neteja el sòl d'un camp de soja.

Sota la llum de la lluna plena, els xamans es reuneixen per a un ritual de protecció al començament de la nit per allunyar els homes armats.

Diverses generacions de dones Avá Guarani amb la "taquara", un pal musical que utilitzen tocant el terra durant la cançó/oració.

Gelibiel, de 6 anys, es troba davant d'un mural de la massacre de Guapoy, pintat a la paret d'una granja.

Retomada Guapoy, Juliol, de quinze anys, mostra les cicatrius d'una ferida de bala.

Els nois juguen a la tanca que separa el poble d'una granja ramadera.

Josiane Escobar, de vint-i-nou anys, fa un bany a la seva filla. No tenen electricitat ni aigua corrent.

La jove família de Claudiceia (23 anys), Isabelino (25 anys) i Laisquene (3 anys) a la tenda on viuen.

Enmig de la sequera, mentre els incendis forestals consumeixen el Pantanal, més al sud de l'estat es produeix un incendi a gran escala.

Donecildo Agueiro, aleshores de vint-i-un anys, va ser ferit de bala a finals de 2018, durant la campanya electoral del govern de Bolsonaro.

Funeral de Crescência, la matriarca de Tekoha Y'Hovy, que va morir sense veure demarcada la terra per la qual va lluitar tota la vida.

La retomada Tekoha Jopará es va organitzar arran de l'assassinat del jove Alex Recarte Vasques Lopes, de 17 anys, el 21 de maig de 2022.

Loide, tia de Carlo Teixeira Rocha, vint anys, que va desaparèixer durant la Retomada el novembre de 2023: "Els pistolers el van assassinar."

LA FERIDA INVISIBLE

A Colòmbia, comunitats indígenes del poble emberá s'enfronten a un dolor profund i silencios que afecta especialment les dones joves, que pateixen discriminació, pobresa i violència. Aquest any, el patiment ha estat especialment greu, amb dones com l'Ahitana i la Jesi, a Bogotà, mostrant cicatrius d'intents de suïcidi fallits mentre busquen refugi en una vida d'amuntegament i negligència a la capital colombiana.

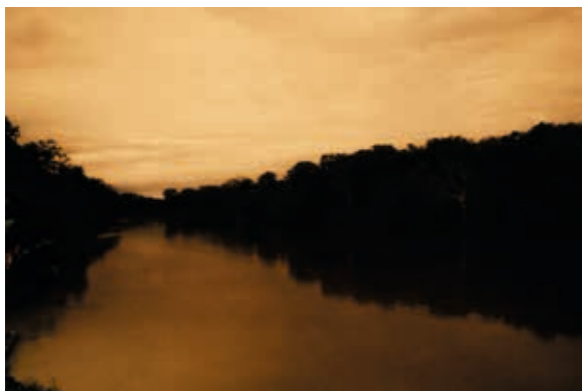
A la regió del Chocó, al Pacífic colombià, la situació és encara més extrema, amb 22 suïcidis el 2023 i més de 2.400 intents entre 2019 i 2023. Històries com la de Yadira Birry, una jove de 16 anys que es va suïcidar, reflecteixen l'immens dolor a la regió. Comunitats com Puerto Antioquia, marcades per la violència i la desesperació, viuen a l'ombra de la guerra i de la presència de grups armats.

Testimonis de persones com la Liria Cheito, que es va intentar suïcidar el mateix dia que la Yadira, i el Yahir Mecha, un jove de 24 anys que lluita amb pensaments suïcides, il·lustren la profunditat del patiment. José Luis Dogirama, líder de la comunitat emberá del Chocó a Bellavista, Bojayá, destaca com l'abús d'alcohol agreuja el patiment, revelant múltiples facetes d'aquesta tragèdia.

Santiago Mesa

Santiago Mesa és un fotògraf documental nascut a Medellín, Colòmbia, interessat per les qüestions socials, la desigualtat i la violència. Va estudiar periodisme a la Universitat Eafit de la seva ciutat, després va fer un màster en arts visuals a la Universitat Nacional de Colòmbia i va fer un curs de fotografia documental a la Universitat de Hannover, Alemanya. Ha participat en diversos tallers, com ara l'Eddie Adams i la revisió de la cartera de Nova York. Ha estat reconegut amb diversos premis nacionals i internacionals com els Sony World Photography Awards 2020.

A la comunitat Embera Dobida de Puerto Antioquia, al Chocó, s'hi arriba pel riu Bojayá.

Nelli Birry, de 10 anys, és la filla gran de Liria Cheito, que va intentar suïcidar-se amb la seva paruma.

Chocó, Yadira Birry, de 16 anys, es va treure la vida amb la seva paruma, un drap utilitzat com a faldilla.

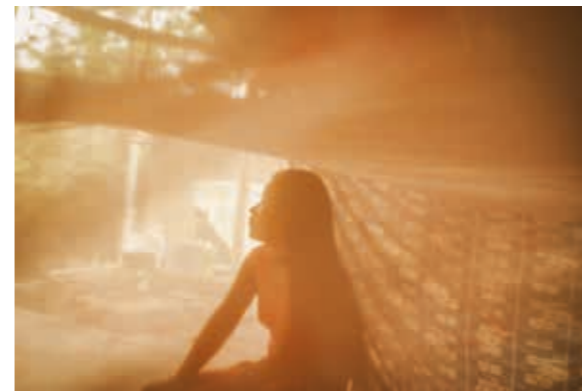
La comunitat Embera Dobida de Puerto Antioquia, al Chocó, és una de les 45 comunitats embera que hi viuen al llarg del riu Bojayá.

Liria Cheito va intentar suïcidar-se amb la seva paruma (una peça tradicional de la seva comunitat) el 7 d'abril de 2023, cansada de ser maltractada pel seu marit.

María Camila Birry, de 15 anys, és la germana petita de Yadira Birry, que es va suïcidar el 2023.

Luisa Birry, de 21 anys, és la germana gran de Yadira Birry, que es va suïcidar l'any 2023

La Yesi, de 18 anys, és una jove de la comunitat Embera Chamí, de la regió del Chocó.

L'Ahitana, de 23 anys, és una jove de la comunitat Embera Chamí, de la regió del Chocó.

Oniri Birry, de 7 anys, és la filla petita de Liria Cheito que, cansada de ser maltractada pel seu marit, va intentar suïcidar-se

Edilber Dumasa, de 16 anys, era el nuvi de Yadira Birry, que es va suïcidar l'any 2023 a la comunitat indígena Embera Dobida de Puerto Antioquia, Chocó.

Marneli Birry, de 10 anys, està trenant els cabells de la seva mare, Liria Cheito. Liria va intentar suïcidar-se amb la seva paruma (una peça tradicional d'aquesta comunitat) el 7 d'abril de 2023, esgotada de ser maltractada pel seu marit, a la comunitat Embera Dobida de Puerto Antioquia, Chocó.

Miguel Birry és el pare de Yadira Birry, que es va suïcidar l'any 2023 a la comunitat indígena Embera Dobida de Puerto Antioquia, Chocó.

Miralba Birry és la mare de Yadira Birry, que es va suïcidar l'any 2023 a la comunitat indígena Embera Dobida de Puerto Antioquia, Chocó.

MAPUCHE

El poble maputxe, el nom del qual significa “gent de la terra”, ha habitat la Patagònia sud-americana des de abans de la arribada de Colon, resistint al genocidi espanyol del segle XVI i a l'expansió de Xile i Argentina al segle XIX. Actualment, s'enfronten a l'avanç de les indústries petrolieres, forestals, hidroelèctriques i mineres, defensant l'aigua i terres ancestrals a ambdós costats dels Andes, cosa que els exposa a persecucions i violència estatal.

A Xile, un decret del dictador Pinochet de 1974 va atorgar terres a la indústria forestal, devastant els boscos nadius amb plantacions de pi i eucaliptus. Dues corporacions forestals posseeixen més de 3 milions d'hectàrees en territori reclamat pels maputxes. En conflictes territorials, les forces estatals han assassinat 15 joves maputxes i han agredit més de 150 nens i nenes des de 2011, tot i que moltes agressions no es denuncien per por. Com a resposta, les comunitats defensen els seus drets i denuncien violacions sistemàtiques. A les presons del sud hi ha pavellons per a presos polítics maputxes.

Al Wallmapu, territori ancestral maputxe, creixen les recuperacions de terres i coneixements ancestrals, amb l'espiritualitat i la connexió amb la natura com a pilars del weichán (guerra per la defensa de la seva terra). Xile i Argentina responen amb militarització i persecució, una situació denunciada per organismes internacionals però ignorada per la premsa mundial.

Pablo Ernesto Piovano

Nascut el 7 de setembre de 1981 a Buenos Aires, Argentina, treballa com a fotògraf documental des dels 18 anys. Col·labora amb diversos mitjans internacionals com Geo, Stern, Liberation, L'Espresso, Bloomberg i altres. Ha rebut prestigiosos premis com el Premi Henri Nannen (2018), el Premi Greenpeace (2018), el Premi Fundació Philip Jones Griffiths (2017), el Premi Fundació Manuel Rivera Ortiz (2016), entre d'altres.

La seva obra ha estat exposada als museus i festivals més prestigiosos d'Europa. És autor del llibre *El cost humà dels agrotòxics*, publicat a Alemanya per Kehrer Verlag el 2017. El 2023 va guanyar la Beca National Geographic Explorer level II Grant. El 2024 va guanyar el Premi Regional (Sud-amèrica) World Press Photo en la categoria de llarga durada.

Río Bueno, Los Ríos, Xile. La Machi Millaray Huichalaf toca el kultrún davant del Rewe, lloc on es connecta amb els avantpassats.

Maihue, Los Ríos, Xile. Durant la cerimònia nocturna de Nguillanmawun, la Machi Millaray, envoltada de la seva comunitat.

Ercilla, Araucania, Xile. El 80 per cent dels estudiants que assisteixen al Liceu Ercilla són maputxes. Dies després de l'assassinat de Camilo.

Comunitat de Curaco, Collipulli, Araucania, Xile. El 18 de desembre de 2016, el policia xilè Brandon Huentecol va disparar al jove de la imatge.

Comunitat de Huañaco Millao, Ercilla, Araucania, Xile. Explosió en una parada d'autobusos dels camins interiors d'Ercilla.

Ercilla, Araucania, Xile. Marxa per la Ruta 5, la carretera principal de Xile, en el primer aniversari de l'assassinat del jove maputxe Camilo Catrillanca

Bariloche, Río Negro, Argentina. Cosins i amics de Rafael Nahuel nedant al riu Nirihuau, a les afores de Bariloche, a la Patagònia argentina.

Maihue, Los Ríos, Xile. Nens i nenes al cementiri maputxe de Maihue. A prop d'allà es construirà una presa hidroelèctrica.

Frontera entre Argentina i Xile. Al llarg del pas fronterer Cardenal Samoré, un dels més transitats entre Argentina i Xile.

Río Bueno, Los Ríos, Xile. Davant del Rewe, que segons l'explicació de la Machi és "com una antena des d'on puc contactar amb els esperits.

Lumaco, Río Bueno, Los Ríos, Xile. Rubén Caño Cárdenas a la vora del riu Pilmaiqué, junt a una de les grans fulles de nalca.

Parc Nacional Nahuel Huapi, Bariloche, Río Negro, Argentina. Llacuna d'Ilón. Vista del Cerro Tronador, que té la particularitat de dividir les fronteres demogràfiques entre Argentina i Xile.

Río Bueno, Los Lagos, Xile. Sofía descansa durant la nit mentre s'allotja a casa de la Machi Millaray.

Comunitat Coñomil Epuleo, Ercilla, Xile. Un nen balla una dansa ancestral imitant els moviments d'un ocell durant la celebració del Ngillatun.

SHRED THE PATRIARCHY

L'Índia, amb una població que supera els 1.400 milions d'habitants, és el país més poblat del món. No obstant això, les patinadores femenines es poden comptar amb els dits d'una mà. És aquí on pren vida la segona part del projecte Shred the Patriarchy: retratar com, malgrat els prejudicis i les amenaces, algunes dones s'han rebel·lat fent equilibris sobre una taula de skate transformant el monopatí en una forma de resistència contra el patriarcat. L'autora va viatjar més de 5.300 km per conèixer-les i veure com el monopatí s'ha convertit en l'eina escollida per trencar les normes socials i desafiar els estereotips que encadenen el gènere femení en aquest país.

Malgrat la retòrica buida de "la democràcia més gran del món" i els avenços aconseguits en els darrers anys, encara hi ha molts reptes que afronten les dones a l'Índia avui en dia. A la majoria de regions del país, la discriminació de gènere comença a l'úter. El naixement d'una filla sovint no és benvingut, i si aconsegueix veure la llum, serà discriminada en la majoria d'àmbits de la vida, com ara l'educació, la salut, la protecció o la participació.

Mitjançant l'art de caure i aixecar-se, aquestes dones desafien els estereotips, lluiten contra la marginació i reclamen espais públics a metròpolis com Bombai i Nova Delhi. Algunes han aconseguit evitar els matrimonis concertats, mentre que d'altres han assolit la independència financera i s'han guanyat el respecte dins de les seves comunitats gràcies al monopatí.

Chantal Pinzi

Chantal Pinzi, nascuda l'any 1996 a Itàlia, és una activista visual amb base a Berlín. Especialitzada en fotoperiodisme i fotografia documental, les seves obres sovint aborden qüestions de resiliència en comunitats fracturades i marginades a través de la veu de les dones. La fotografia li permet entendre, analitzar i desconstruir la complexitat de la nostra societat, capturant i transmetent narracions que desafien els sistemes opressius i posen en evidència determinades qüestions, fent-nos reflexionar sobre els motius darrere d'aquestes realitats.

Com a testimoni, sent que la seva responsabilitat envers els seus temes és crear un registre per a la memòria col·lectiva i inspirar l'espectador a actuar.

El gall domèstic d'Asha amb un monopati al poble de Janwaar. En aquest remot poble indi hi ha un skatepark.

Un retrat de Yaki Nabam, de vint-i-cinc anys, membre del poble Nyishi. Originària d'Arunachal Pradesh, ara viu a Nova Delhi.

Un retrat de Shruti Bhosle, de vint anys, la primera patinadora de Bombai. Va ser campiona nacional el 2022.

L'Urmila supera un obstacle amb el seu monopati en un aparcament on acostuma a entrenar, a Vagator, Goa.

Bundelkhand també és conegut com el salvatge oest de l'Índia, un lloc on sovint la llei i l'ordre es resolen per compte propi.

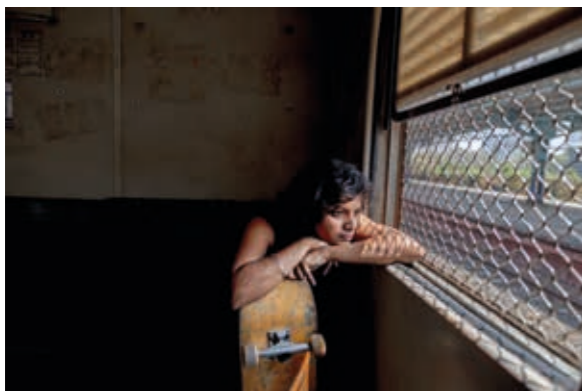
Un retrat de Puti i Asha Gond, les úniques patinadores pertanyents als adivasi, la casta dels intocables, al poble de Janwaar.

El grup de noies de Goaskatelifè al Panjim Park.

Una de les patinadores de Goa es troba en perill després d'una mala caiguda i és ajudada per les seves amigues.

Shrutu, de camí a casa en tren, observa pensativament per la finestra.

Shrutu amb el seu monopati a Dharavi, el barri marginal més gran de Bombai i de tot el continent asiàtic.

Shrutu Bhosle camina cap a l'skatepark de Carter Road.

Shradha Gaikwad, de divuit anys, originària de Beed, una zona poc desenvolupada de Maharashtra, ara resideix a Pune.

Yaki Nabam, una patinadora de Nova Delhi, recorre els carrers del seu barri.

Un retrat de Shrutu Bhosle, de vint anys, la primera dona patinadora de Bombai. Va ser campiona nacional el 2022.

SELECCIÓ OFF

BCH-DH 2024

Què mengem?

MAS RETINA

GAZA

Shadi Al Tabatby

Abdelrahman Al-Kahlout

Mohammad Moeen Kuhlil

Fadi Badwan

Ibrahim Isam

Ismail Abuhatab

QUÈ MENGEM?

Com s'alimenta l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) i quin impacte té això en les societats del Sud Global i del Nord? Aquesta és una pregunta que ens hauriem de plantejar. Aquesta exposició reconeix i posa en valor aquelles iniciatives que proposen alternatives per avançar cap a un model que garanteixi un abastiment just, sostenible i suficient, és a dir, cap a la sobirania alimentària. Parlem de circuits agroecològics, agricultura i ramaderia regenerativa, comerç just o iniciatives de compra pública i comunitària que prioritzen aquests criteris.

Són iniciatives que combaten les asimetries entre el Nord i el Sud Globals, sovint de caràcter extractivista i també neocolonial. Però, a més de ser una regió consumidora d'aliments amb una gran petjada ecològica, Catalunya i l'AMB actuen com un node exportador d'aliments de primer nivell. Aquest fet comporta diverses conseqüències. D'una banda, genera pressió sobre el Sud Global, ja sigui per l'adquisició de pinsos a baix cost o per la utilització de mà d'obra migrant sense papers ni drets. D'altra banda, provoca un alt impacte ecosocial al mateix territori, com ara la desaparició progressiva de la petita pagesia que no s'adapta al model de l'agronegoci, o la contaminació dels aqüífers.

MAS RETINA

Mas Retina és una associació formada per fotògrafs i periodistes que desenvolupa iniciatives i projectes de comunicació, arts visuals i culturals amb l'objectiu de promoure la Justícia Global, la pau, els drets humans i la igualtat de gènere. Els seus valors es basen en fomentar el poder social de la imatge com a eina per a l'educació, la sensibilització i la transformació social, així com sensibilitzar i informar per contribuir a millorar el coneixement de la ciutadania sobre les causes estructurals que provoquen la pobresa, les desigualtats, l'exclusió i la violència. Què mengem? és un projecte realitzat i produït per Lucas Vallecillos, Sergi Reboredo i Javier Sulé, integrants de Mas Retina.

La Fundació Ferrer Sustainability treballa per transformar vides i treballar per una societat més equitativa i justa.

El Rebot Solidari de Gràcia va més enllà, centrant-se en la redistribució d'excedents.

La Fundació Espigoladors combat el malbaratament alimentari i empodera persones en risc d'exclusió social.

Pescadors al Port de Barcelona. Escollir sempre peix de temporada i de proximitat és la millor opció.

Mercabarna dona suport a l'Associació de la Pagesia de Mercabarna amb l'objectiu de vincular i articular els productors locals que operen en aquest gran mercat majorista.

A les vinyes de Can Calopa, a Collserola, la cooperativa L'Oliviera ha impulsat un projecte que combina la producció de vi autòcton amb la inclusió social.

"Formatgeria Urbana Pinullet" va néixer l'any 2019, quan en Francesco va decidir convertir la seva passió pels formatges en una professió.

El Restaurant Escola Mescladís, com a iniciativa d'economia solidària, dota l'entitat Mescladís de la capacitat d'inserir sociolaboralment persones en situació de vulnerabilitat.

El Ferran Berenguer (a la dreta), agricultor ecològic i impulsor del projecte de Cal Rosset, cull bròquil amb el Xavier González, un dels seus treballadors. Cal Rosset és una finca de set hectàrees de producció agroecològica de verdura i fruita de temporada ubicada a Sant Vicenç dels Horts i a Sant Boi, dins del Parc Agrari del Baix Llobregat.

La conscienciació dels consumidors és clau per potenciar un altre model de consum agroalimentari més sostenible. En aquest sentit, molta gent a Barcelona aposta per comprar a alguns dels 10 mercats de pagès que es fan a la ciutat, on poden trobar productes ecològics i de temporada de la mà de petits productors i productores locals.

GAZA

Des de fa dècades, el poble palestí a la franja de Gaza ha afrontat desafiaments inimaginables, marcat per un bloqueig asfixiant, bombardejos recurrents i una lluita constant pel seu dret a existir en pau i dignitat. Tanmateix, enmig d'aquesta adversitat, emergeix un exemple de resiliència que commou i sorprèn. Gaza, amb els seus carrers plens de mort i destrucció, segueix sent un símbol viu de dignitat.

Les famílies reconstrueixen el que han perdut una i altra vegada, els nens i nenes continuen somiant sota els cels marcats pel conflicte. La força del poble palestí rau en la seva capacitat de resistir, no només físicament, sinó també espiritualment, mantenint viva la seva identitat cultural i el seu desig de justícia.

Aquesta resistència no és només un acte de supervivència, sinó també d'integritat i d'honor. És una declaració al món: la seva lluita no és només per la terra, sinó per la vida mateixa, pel dret dels seus fills a créixer en pau i pel reconeixement de la seva humanitat. En cada mirada, en cada gest, Gaza demostra que, fins i tot sota les circumstàncies més brutals, l'esperit humà pot brillar amb una força inquebrantable.

Associació Catalana per la Pau (ACP)

Aquesta exposició, en col·laboració amb Mas Retina, ha estat impulsada per l'Associació Catalana per la Pau, una entitat que treballa a Palestina des de l'any 2000. La mostra pretén convidar la ciutadania catalana a incrementar el seu compromís en la defensa de la cultura de pau, així com en la llibertat i els drets dels pobles.

La mostra està formada per fotografies de sis fotoperiodistes palestins que viuen i treballen a Gaza; Mohammad Moeen Kuhl, Abdelrahman Al-Kahlout, Ismail Abuhatab, Shadi Al Tabatiby, Ibrahim Isam i Fadi Badwan. Tots ells, juntament amb altres periodistes, han estat els ulls i el testimoni de l'horror patit per tot un poble i que costa fins i tot d'imaginar. Per això, a través de la seva lent, volem fer un tribut a la capacitat de supervivència del poble palestí i també un homenatge als reporters i reporteres que ens continuen apropant la realitat del que passa a Palestina. No oblidem que més de 170 periodistes han estat assassinats fins ara per Israel.

D'un barri que abans estava ple de vida i bellesa, envoltat d'arbres verds i del xivarri dels nens i nenes, a ruïnes reduïdes a cendres.

A cadascuna de les centenars de tendes habilitades per les Nacions Unides, a Gaza, hi ha una història de vida d'una família desplaçada.

Persones desplaçades, nens, nenes i famílies intenten accedir a menjar per calmar la gana.

Al cor dels camps de desplaçats, nens i nenes es reuneixen sota una senzilla tenda de campanya i aprenen amb entusiasme.

Uns nens palestins davant de la tanca fronterera que els separa del costat egipci, intentant cridar l'atenció dels soldats egipcis per demanar ajuda.

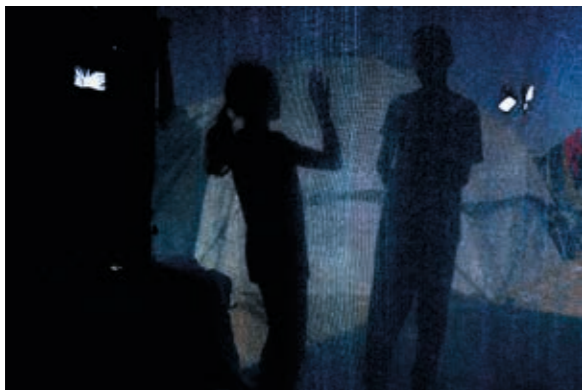
Una jove desplaçada sosté el seu fill enmig d'un campament improvisat a la vora del mar.

Rahaf, una nena palestina ferida, va haver de desplaçar-se internament de casa seva, al nord de Gaza, al centre de la Franja.

En un campament de desplaçats, aquesta imatge captura l'afecte i la cura d'una mare mentre banya els seus dos fills en una senzilla palangana a l'aire lliure.

Ibrahim Isam: "Molts de nosaltres, palestins i palestines, només coneixem la vida als camps de refugiats."

Un avi i els seus néts dins d'una tenda de campanya a Khan Yunis, al sud de la Franja de Gaza. Després dels atacs i la invasió israeliana, es van veure obligats a desplaçar-se des del nord de Gaza i van perdre la seva llar.

Julieta Escardó

Fotògrafa, editora, docent i gestora cultural.

És codirectora de l'editorial La Luminosa i treballa com a editora per a institucions i projectes independents. Forma part de la revista Sueño de La Razon, dedicada a la investigació i difusió de la fotografia sud-americana.

L'any 2002 va fundar FELIFA -Fira de Llibres Fotogràfics-, un projecte que va dirigir fins al 2018 i que continua creixent, amb 18 edicions a Buenos Aires i 16 en altres ciutats de Llatinoamèrica. Es dedica a la docència en espais públics i privats des de fa 25 anys.

El 2016 va fundar TURMA, una plataforma per a la difusió de la cultura visual de la regió, a través de la fotografia i els llibres. Participa regularment com a jurat en premis i convocatòries internacionals.

Com a fotògrafa, ha realitzat exposicions individuals i col·lectives, i la seva obra forma part de la col·lecció del Museu Nacional de Belles Arts d'Argentina i de col·leccions privades.

Delphine Lelu

Directora adjunta del Festival Internacional Visa pour l'Image.

Nascuda a Borgonya, a la localitat de Nicéphore Niepce. Neta i filla de fotògrafs, la fotografia forma part de la seva vida des que va néixer.

Va estudiar Dret i va descobrir el Festival Internacional de Fotoperiodisme "Visa pour l'Image - Perpinyà" quan era estudiant als 17 anys (el seu primer treball com a estudiant durant les vacances d'estiu). Sylvie Grumbach li va donar l'oportunitat i, fins al 1998, va formar part de l'equip de 2eBureau (oficina de premsa i relacions públiques).

El 1999, es va unir a Jean-François Leroy (Images Evidence), qui li va oferir l'oportunitat d'ajudar-lo i treballar a temps complet al Festival Visa pour l'Image - Perpinyà, abans de convertir-se en la seva associada el 2010.

Rebeca Febrer

Periodista especialitzada en comunicació per a la justícia global.

Llicenciada en Periodisme, amb un Postgrau en Producció i Comunicació Cultural, compta amb vint anys d'experiència en comunicació corporativa. Ha treballat en gabinets de premsa, departaments de comunicació i agències creatives.

S'ha especialitzat en comunicació per a organitzacions sense ànim de lucre i, des del 2010, ha desenvolupat la seva carrera professional en el tercer sector, on ha exercit com a responsable de comunicació d'entitats diverses en àrees com la cooperació internacional, l'educació, la solidaritat i els drets humans.

També és formadora i consultora en tècniques i narratives de comunicació per a la transformació social, a través de Lafede.cat

Federico Ríos Escobar

Fotoperiodista, col·laborador de The New York Times i finalista del Premi Pulitzer a la categoria de millor reportatge.

Més d'una dècada com a fotoperiodista l'ha portat a recórrer camins, rius, selves, muntanyes i els racons més allunyats de Colòmbia per retratar la quotidianitat i el rostre humà del conflicte armat, el medi ambient i la seva relació amb la societat.

Col·laborador freqüent de The New York Times, GEO i National Geographic, documenta els seus viatges pel surrealisme macondià a través del seu projecte #Transputamierda al seu compte d'Instagram @historiassencillas.

El 2024 va ser finalista del Premi Pulitzer a la categoria de millor reportatge internacional per la cobertura de la ruta migratòria del Tap del Darién per The New York Times, juntament amb la reportera Julie Turkewitz. Ríos ha guanyat premis com la medalla a la valentia periodística James Foley Medill o el premi al fotògraf iberoamericà de l'any al concurs POY Latam (2023).

VOLEM AGRAÏR LA PARTICIPACIÓ AL CONCURS DE:

Abdelrahman Alkahlout / Adam Durjasz / Adra Pallón / Alain Schroeder / Aldair Mejia Lopez / Alejandra Leyva / Alejandro Cegarra / Aleksandra / Alena Grom / Alessandro Mirai / Alex Kemman / Alicia Fàbregas / Alisa Martynova / Aljohara / Alyssa Meadows / Amat AL-Rahman Alafory / Amit Machamasi / Amnon Gutman / Ana Norman Bermudez / Ana Paula Ocampo / Anahit Hayrapetyan / Anastasia Segrenyova / Andrea Fucà / Andrei / Andrej Ivanov / Angel Garcia / Anindito Mukherjee / Anke van der Meer / Anna Mia Davidson / Anna Surinyach Garcia / Anna Zara Aspenson / Annamaria Bruni / Anne-Laure / Antonio Cascio / Antonio Lopez Diaz / Antonio Pérez / Antonio Vargas / Anya Tsaruk / Armineh Johannes / Artem Humilevskiy / Artesano de sabores / Arthur Larie / Astrig Agopian / AVIJIT GANGULY / BEGO AMARÉ / Bela Varadi / Bienvenido Velasco / Blagovesta Semkova / Blanca Gonzalez / Borja Abargues / Brendan F. Rains / BRUNO SANTOS / Bruno Thevenin / Carlos F A Carvalho / Carlos Ramos / catwithacamera / Cecilliah / Celestino Marco Cavalli / Chang-Ching “Casper” / chantal pinzi / Charlie Cordero / Chiara Maggiore / CHRISTIAN BARBE / Clair MacDougall / Clara Tiffon Fabian / Damian Lemański / Daniela Beltrán B. / Daria Nazarova / Daro Sulakauri / David Diaz Arcos / David Lohmueller / David Lombeida / David Olayide / David Peinado / DAVIDE PRETI / Davide Primerano / Deirdre Brennan / Dhiraj rabha / Diego Araújo / Diego Fedele / Diego Menjibar Reynés / Dikye Darling / Eduardo Moreno / Ehsan Moradi / Elena Buch / Eleonora Ghioldi / Elizabeth Waterman / Emeke Obanor / Erberto Zani / Ercin Erturk / Érico Hiller / Euan Wallace / Evgeniya Strygina / Fabio Lovati / Farjam Nikfarjam / Fatimah Hossaini / Federica Lamagra / Federico Tisa / Felipe Jacome / Filipe Bianchi / Finbarr O’Reilly / FOTOEVIDENCÉ / Francesca Simonetti / Francis Malapris / Franklin / Frédéric, Moreau de Bellaing / freiman / Gabriel Luengas / Gabriele Rossi / Garry Clarkson / Gaston Bailo / Gianni Oliva / Giles Clarke / GILLESM / Giovanni Lo Mojana / Giovanni Lo Curto / Giuseppe Santaguida / Glorianna Ximendaz / Gordon Cullerne / Guillaume Fauveau / gustavo graf / Guy Peterson / Hannah Bartos / Hector Quintanar / Helen Turnbull / Hkun Li / Hugueba / IBRAHIM ISAM / Igor Skabelin / Ines Caballero / Irungu / Isabel Martinez / Isabel Soloaga / Isabelle Hayeur / jaed malek / Jakub Laichter / Jalal Shamsazaran / JAY / Jesus / Jesús Cabrera / Jordi Flores / Jorgen Axelvall / Jose Colon / Josep Boada / Juan Carlos Tomasi Calleja / Juancho Torres / K M Asad / kaishui / Kamar Al Sokhen / Karen Toro / Karl Mancini / Kiana Hayeri / Kianoush Saadati / Ksenia Maksimova / Laia Ros / Léa Campbell / Lee-Ann Olwage / Leticia Sabato Valverdes / Lexi Parra / Lieuwie Siebe de Jong / Linda Burris Webster / livia saavedra / Lola Akinmade Åkerström / Lolita Chaprak / Lorraine Turci / lubca / luca greco / Luca Meola / LUCHI / Ludovica Bastianini / Luis Javier Maguiña / Lys Arango / m bilge satkin / Magdalena Grela / maho / Maia Pauro / majid saeedi / Marc Sanye / Marcelo Argañaraz / Marco Guenzi / Marceau Erthal Garcia / Marijn Fidder / Marina Kronfeld / Mark Chapman / Mark Felix / Marta Moreiras / MARTINA BANCHETTI- Emmebi7 / Mary Gelman / Maryna Syrovatka / Mashruk Ahmed / mathias deshusses / Matilde Simas / Matteo Trevisan / Mauricio Centurion / MAURIZIO DI PIETRO / Max Cavallari / Mehmet Aslan / Melissa Grace Kreider / Michael Banifatov / Michael Trueblood / Michele Camicia / Michele Lapini / Michele Zousmer Photography / Miguel SR / Mikhail Lebedev / Mikkel Horlyck / Miloushka Bokma / Milton Lindsay / moaz hosni / Mohammad / Mohammad Rakibul Hasan / Mosfiqur Rahman Johan / Mouneb Taim / Murat Yazar / Mustafapix / Nadege Mazars / nataliafavre / Nathalie Bertrams / Nicola “Ókin” Frioli / Nicola Lanciotti / Niko / Noga Kalinsky / Nuno Perestrelo / Nuria López Torres / Oleksandr Rupeta / Oles Kromplias / Olivier ceccaldi / Oyewole Lawal / Pablo E. Piovano / Pablo Vergara / Paola Adriana García Ruiz / Paroma Basu / Paşa imrek / Pato Fuster / Patrick Wack / Philip Peter Rogan / Pierre Banoori / PoLoko / Pranav / PRISCILA RIBEIRO / Rafael Heygster / Raffaele Sperandeo / Rajendra Mohan Pandey / Ramadhan Said / Rebecca Uliczka / Rehab Eldalil / Renaud Philippe / Reza Saifullah / Riccardo Diamanti / Rodrigo Abd / Saber / Saeed Mohammed Mohammed Tayseer / Jaras / Saintcairene / Salih Basheer / Sandra Hernández (Vita Flumen) / Santiago Mesa / Sara Aliaga / Sara Kontar / sarah Ieduc / Sarah Jabbari / Sasha Maslov / Sebastian Sele / sergi camara / SHAHID BASHIR / Shefali Rafiq / Shunta Kimura / Sjarhei Yazlavetski / Sitara Thalia Ambrosio / Somenath Mukhopadhyay / Stanislava / Stefano Gili / Stefanos Paikos / Supratim Bhattacharjee / Susanna D’Aliesio / Ta Mwe / TELLO / Telmo Rivilla Videgain / Thomas Byczkowski / Tianyu Wang / Tim Franco / Timo Knorr / Tiziana Amico / Tiziana Sonia Spelta / Toby Binder / Tom Zimmeroff / Tommy Trenchard / Umberto Diecinove / Valentina Sinis / Van Dong Nguyen / vanessa miralles gjeibel / Varuth Pongsapipatt / vettedgui / Victor Hugo Casillas Romo / Victorine Alisse / wang zhesheng / Xiangfeitian / Ximena Borrazas / XinMin Zhang / Yarin Trotta del Vecchio / Yawng Htang / Yuri Segalerba /